

**DİNLER TARİHİ ARAŞTIRMALARI – VII**

**TÜRKİYE'DE  
DİNLER TARİHİ  
(Dünü, Bugünü ve Geleceği)**

**TÜRKİYE DİNLER TARİHİ DERNEĞİ YAYINLARI**

# GEORGES DUMÉZİL'İN KAFKAS MİTOLOJİSİ ARAŞTIRMALARI VE TÜRK DİNLER TARİHİ ÇALIŞMALARINA KATKISI

Yrd. Doç. Dr.Cengiz BATUK  
*Ondokuz Mayıs Üniversitesi İlahiyat  
Fakültesi Dinler Tarihi Anabilim Dalı.*

*Anılarımı yazmayı hiçbir zaman istemedim, bir bilim adamı yapıtlarının arkasında silinmelidir. (G. Dumézil) <sup>1</sup>*

## Giriş

Yirminci yüzyılın en önemli bilim adamlarından birisi hiç kuşkusuz Georges Dumézil'dir. Onu tanımlamak için dinler tarihçi, filolog, etnolog, antropolog, mitograf (mythographer: mit derleyici), karşılaştırmalı mitoloji uzmanı gibi çok sayıda unvan kullanılır. Bunun en önemli nedeni ilgi alanlarının çokluğu ve çalışmalarının tek bir disiplinin dar penceresinden görülen- den daha geniş olmasıdır. Bütün farklı ilgilerinin merkezinde ne olduğu sorusuna verilebilecek en güzel yanıt ise mitolojidir. Bu yüzden de hayatı boyunca mitoloji araştırmalarına özel bir önem vermiştir. Mitler onun için dinden, dile ve toplumsal yaşama kadar her türlü alanı açığa çıkarabilecek son derece önemli yapılardır.

## Dumézil Türkiye'de

4 Mart 1898'de Paris'de doğan Dumézil, Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk dinler tarihi hocalarındandır. Genç bir dinler tarihi doktoru olarak Türki-

---

1 Didier Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, çev. İsmail Yerguz, İstanbul: Sinatle Yayınları, 1998, s. 15.

ye'ye gelen Dumézil bu gelişi "1925'te Türkiye'ye gitmem çaresizliktendi. "2 şeklinde ifade edecektir. Ancak zorunluluklarla başlayan Türkiye macerası aslında onun hayatının sonraki yıllarının şekillenmesini sağlayacaktır. Dumézil Türkiye'de Kafkas halklarıyla tanışır ve Kafkas mitolojisi hakkında çalışmalar yapma imkânı bulur. Bu çalışmalarını Türkiye'den ayrıldıktan sonra da devam ettirir ve 1972'ye kadar hemen hemen her yaz Türkiye'ye gelerek çalışmalarını sürdürür. Bunun dışında İkinci Dünya Savaşı sırasında 1940 yılı Nisan ayından Eylül başına kadar Türk ordusuyla irtibatı sağlama göreviyle askeri görevli olarak Ankara'da bulunur.<sup>3</sup>

Dumézil'i Türkiye'ye gelmek zorunda kalmasının en önemli nedeni çalışmalarının geleceği olmadığına inanan doktora hocası Prof. Dr. Antoine Meillet'in (1866–1936) "kariyerinizi yabancı ülkelerde yapmaya çalışın. Fransa'da yer yok size. "4 şeklindeki sözleridir. Yine tez jürisinde bulunmayı reddeden ve kendisiyle çalışmadığı için Dumézil'e kızgın olan sosyolog Henri Hubert, Dumézil'in ilgi alanı olan Hint-Avrupa Mitolojisi çalışmaları için "Bu yolda devam etmek zahmete değmez, her şeyden önce iyi çalışmıyorsunuz, ayrıca benim ardılım da belli, Jean Marx. " der. Bu yüzden o, akademik hayatını uzun süre Fransa dışında ya da üniversite dışındaki kurumlarda geçirir. Nitekim, *Homo academicus*'ta Pierre Bourdieu onu takdim ederken, Claude Lévi-Strauss'la birlikte geleneksel üniversite dışında, kurumların sınırında kariyer yapmış biri olarak takdim eder.<sup>5</sup>

Ondokuzuncu yüzyılın sonlarında ortaya çıkan Dinler Tarihinin 1873 yılında Cenevre'de Dinler Tarihi (*Religionswissenschaft*) kürsüsünün kurulmasıyla başladığı kabul edilir. Bu dönemde Batı'daki gelişmeleri yakından takip etmeye çalışan bir Osmanlı eğitim kurumunun en azından ders bazında bu yeni bilim dalına yer verdiği görülmektedir. 1898'de Darülfünun-i Osmani Ulûm-i Aliyey-i Diniyye Şubesinin yerine kurulan Medresetü'l Mütihassisin'de okutulan dersler arasında Tarih-i Edyan dersi vardır. II. Meşrutiyet (1908) sonrasında yapılan düzenleme (1911) ile dinler tarihi dersi Edebiyat şubesinden çıkarılarak Şer'i İlimler şubesinde İslam Tarihi ile birlikte "Tarih-i Din-i İslam ve Tarih-i Edyan" adıyla okutulur. 1914'de "Ulum-i Şer'iyye

2 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, s. 52.

3 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, s. 62.

4 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, s. 52.

5 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, s. 46.

Şubesi"nin Medresetül Mütihassisin'e dönüştürülmesinden sonra "Kelam, Tasavvuf ve Felsefe Şubesi"nin ders programında da "Tarih-i Edyan" bulunmuştur. 1918'de Medresetül'l-Mütihassisin, Medrese-i Süleymaniye'ye çevrildiğinde "Hikmet ve Kelam Şubesi"nde yine bu ad altında Dinler Tarihi dersi okutulmuştur. Cumhuriyet sonrasında 1924 Tevhid-i Tedrisat kanunu ile Dâru'l-fünûn'a yeni düzenlemeler getirilmiş ve Medrese-i Süleymaniye İlahiyat Fakültesi'ne dönüştürülmüştür.<sup>6</sup> Cumhuriyet sonrasında dinler tarihi derslerine bizzat Atatürk'ün çok yakın bir ihtimam gösterdiği görülmektedir. Dumézil'in anılarında anlattığı üzere onlar bu dönemde dinler tarihi dersinin Fransa'daki gibi laikliğin yerleşmesi konusunda katkı sağlayacağını düşünmektedirler.

Dumézil 1985 yılında kendisiyle yapılan bir mülakatta bu konu hakkında şöyle söylüyordu: "Türkiye'ye geldiğim zaman Mustafa Kemal iki yıllık Cumhurbaşkanıydı ve bir demokrasi kurduğuna inanıyordu. Üniversitelerde bir dinler tarihi kürsüsünün oluşturulmasının Fransa'daki laikleşme sürecinin en önemli işaretlerinden biri olduğunu bildiği için, Kemal hemen İstanbul'da böyle bir kürsü açtı ve bu kürsüde ders vermek bana nasip oldu. Milli Eğitim Bakanlığı yetkilileri benden bu derslerde İslam'ın tarihsel bir rastlantı, bir kaza olduğunu ispatlamamı istiyorlardı ki benim buna hiç de niyetim yoktu. Bu bakımdan altı yıl boyunca ne Yahudilikten ne Hristiyanlıktan ne de Müslümanlıktan bahsettim."<sup>7</sup>

Zorunlulukları nedeniyle kendisine teklif edilen görevi hemen kabul eder. Zira yeni evlidir, işe ihtiyacı vardır ve hocalarının vetoları nedeniyle Fransa'da üniversitede iş bulma şansı yok gibidir. Kendisine yüklenen misyon ve ondan beklenen iş büyüktür. "Vatanı kutsaldan arındırma" ya da "devleti

---

6 Aynî, *Dâru'l-fünûn Tarihi*, ss. 61-95; Osman Cilacı, "Cumhuriyet Devri Öncesi Dinler Tarihçilerinden M. Şemseddin ve Tarih-i Edyan'ı" *Türkiye 1. Dinler Tarihi Araştırmaları Sempozyumu (24-25 Eylül 1992)*, (Samsun: O. M. Ü. İ. F. , 1992), ss. 161-163; Süleyman Karataş, *Batılılaşma Döneminde Ders Programı Değişimi*, Basılmamış Yük. Lis. Tezi, (Afyon: Afyon Kocatepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Enst. , 2002); Ayrıca bkz. Nureddin Bey (Darülfünun Emni), "İstanbul Darülfünunu'nun Şekli hâzırı (12 Teşrin evvel 1926'da Paris'te Verilen Konferans Metni)", *Türk Antropoloji Mecmuası*, İstanbul: sayı: 4, Mart 1927), ss. 48-60.

7 Adnan Ekşigil, "Georges Dumézil" *Tarih ve Toplum Dergisi*, no:42, Haziran 1987, s. 49'dan aktaran M. Ertuğrul Düzdağ, M. Akif Mısır Hayatı ve Kur'an Meali, Şule Yayınları, İstanbul, 2003, s. 206.

din kimliğinden arındırma” konusunda katkı yapması bekleniyordu.<sup>8</sup> Bu ise öncelikle İlahiyat fakültesindeki hocalarla çatışması demekti. Ama kimsenin kendisine karşı olumsuz tavır takınmadığını yine kendisi Eribon’la yaptığı mülakatta ifade ediyor: “Devleti din kimliğinden çıkarma sorununa gelince, en hassas, en alıngan din adamları bile alınmadılar, gücenmediler: kesinlikle “Kitap dinleri”ne girmedim ben ayrıca. Zaten ikinci yıldan itibaren işlerimi ayarladım ve sessiz sedasız Edebiyat Fakültesi’ne geçtim.”<sup>9</sup> Belki de onun Darülfünun’da (İstanbul Üniversitesi) daha uzun süre görev yapmamasını etkileyen faktör kendisinden beklenileni yerine getirmemiş olmasıdır. Oysa o görev yaptığı süre içerisinde sadece dinler tarihi değil sosyoloji ve felsefe alanlarında da son derece faydalı dersler vermiş ve Türkiye’deki birçok bilim adamını etkilemiştir. Örneğin ilk kuşak felsefecilerden Macit Gökberk, H. Vehbi Eralp, Takiyyettin Mengüşoğlu, Nusret Hızır, Mahzar Şevket İpşiroğlu gibi felsefecilerin kendi felsefi düşüncelerini oluştururken Dumézil’den de yararlandıkları iddia edilmektedir.<sup>10</sup> Yine onun Sosyoloji derslerini takip eden öğrencilerinden psikolog Belkıs Halim Vassaf’ın büyük bir özenle tuttuğu ders notları Gündüz Vassaf tarafından kitaplaştırılmıştır.<sup>11</sup>

Yine Türkiye’nin ilk dinler tarihçilerinden olan Hilmi Ömer Budda, Dumézil’in asistanlığını (müderris muavinliği) yapar. Dumézil’den sonra Budda, 1933’de Darülfünla birlikte İlahiyat Fakültesi de kapatılınca yeni kurulan İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi’ne bağlı olarak kurulan İslâmî İlimler Enstitüsünde Doçent olarak görevine devam eder.<sup>12</sup>

Dinler Tarihi derslerini verdiği ilk yıllarda Darülfünun’da öğrenci olan Halil Vehbi Eralp, tercümanlığını yapar. Onun Fransızca anlattığı dersi Türkçe’ye çevirir. Bununla birlikte Eralp, onun dil öğrenme konusunda müthiş bir

---

8 Ali Akay Dumézil’in Türkiye geliş sebebini kendisinden şöyle aktarır: “1924 yılında Mustafa Kemal vatani “kutsaldan arındırmak istiyordu. ”diyor Dumézil, Fransa’da din dersleriyle toplumun dinden uzaklaştırıldığını Mustafa Kemal’e anlatmışlardı.” Ali Akay, “Bir Bilim Sanatçısı İstanbul’daydı”, *Dumézil’in Sosyoloji Notları*, haz. Gündüz Vassaf, İstanbul: Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi, 2009, s. 13.

9 Eribon, *Georges Dumézil’le Konuşmalar*, s. 48.

10 Ebru Güven, “Çeviri Felsefe Tarihlerinin Felsefe Tasavvurumuza Etkileri” *Uluslararası İnsan Bilimleri Dergisi*, Cilt: 4 Sayı: 1 Yıl: 2007, s. 3 [www.insanbilimleri.com].

11 Gündüz Vassaf, *Belkıs Halim Vassaf’ın Defterinden Dumézil’in Sosyoloji Ders Notları*, İstanbul: Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi, 2008.

12 Münir Koştaş, “Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi”, *Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, cilt:31, 1989, s. 7.

yeteneğinin olduğunu ve çok kısa zamanda iyi derecede Türkçe öğrendiğini, bir defasında ona Yahya Kemal'in *Kendi Gök Kubbemiz* adlı kitabını hediye ettiğini ve kitabı alır almaz "Süleymaniye'de Bir Bayram Sabahı" şiirini Fransızcaya çevirdiğini ifade eder. Türkiye'de kaldığı süre içinde ailevi dostlukları oluşan Dumézil'in Türkiye'yi çok sevdiğini ve bunun bir defasında şöyle ifade ettiğini aktarır: "Kuşku yok ki ikinci vatanım İsveç'tir, ama birinci vatanım Fransa mıdır, Türkiye midir, bunu söyleyecek durumda değilim." <sup>13</sup>

Yaklaşık 30 dil bildiğini söyleyen Dumézil, "Türkçe en az kötü konuştuğum dil." <sup>14</sup> der. Eskisi kadar iyi konuşamıyorum birçok kelimeyi unutmuşum diye de ilave eder. Türkiye'de kaldığı zaman hayatın en mutlu zamanları olduğunu sık sık ifade eder: "Türkiye'de gerçekten çok mutluydum... Türkiye benim ikinci vatanım gibidir... orada evimde gibiyim -ya da gibiydim. 1972'den beri gitmedim Türkiye'ye: Yüreğim ikinci Roma'nın dağlarını kaldırmıyor pek. Özlüyorum dağları ve halklarını." <sup>15</sup> "...tekrar ediyorum, yaşadığım ülkeler içinde, her şeye yeniden başlamak elimde olsaydı, öyle sanıyorum ki Türkiye'de yaşamak ve muhtemelen ölmek isterdim. Özellikle de Boğaz'da." <sup>16</sup>

### Ölümsüzlük Şöleni ve Hint-Avrupa

Dumézil'in ilk kitabı 1924'deki tezi "Le festin d'immortalité: Etude de mythologie comporée indo-européenne" (Ölümsüzlük Şöleni: Hint-Avrupa Karşılaştırmalı Mitolojisi Etütleri)'dir. Guimet Müzesi tarafından basılır. Bu dönemde aydınlatıcı kıvılcımların ancak Yunan mitleriyle Hint mitlerinin çakıştırılmasıyla ortaya çıkabileceği şeklindeki on dokuzuncu yüzyılın mirası, ön yargılar ve el yordamıyla yol aldığını söyleyen Dumézil bu çalışmasını sonradan felaket olarak niteleyecektir. Bu çalışmasında tanrılara ölümsüzlük veren içkinin Hint Avrupa "çevrim"ini yeniden oluşturmayı denediğini, olmadığı bir yerde de icat ettiğini söyler. Filologa ölümsüzlük içkisi vermeyen İskandinavyalılarda birayı bu düzeye yükselttiğini; lakin *Edda*<sup>17</sup>'da biranın

---

13 Arslan Kaynardağ, "Halil Vehbi Eralp'le Konuşma" *Yazko Felsefe Yazıları*, 2/1982, s. 8.

14 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, s. 76.

15 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, s. 127.

16 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, s. 128.

17 Edda: Eski İskandinav diniyle ilgili bilgilerin temel kaynağı konumunda olan metinlerdir. Yaklaşık olarak MS IX-XII. yy'da pagan dönemde kompoze edilmiş olan

hem tanrılar hem de insanlar için bir içecek olmasının ötesinde bir anlam taşımadığını ifade eder. Dolayısıyla zorlama bir çıkarımda bulunmuştur. Bu yüzden "itiraf ediyorum ki, eleştirilerin de ötesinde felaketti. "der.<sup>18</sup>

Hocası Meillet baştan beri karşılaştırmalı mitolojinin bittiğine inandığı için tez konusuna sıcak bakmaz. Ona göre karşılaştırmalı mitoloji artık yoktu buna karşılık dilbilim geliyordu. Oysa Dumézil hocasının aksine karşılaştırmalı mitolojiyi yeniden canlandırma arzusu taşımaktadır. Dumézil'in bu ilk ciddi çalışması büyük oranda J. G. Frazer'in etkisinde yazılmıştır. Frazer'in çalışmaları özellikle Altın Dal (Golden Bough), en önemli referans kitabıdır. Dumézil, Frazer'in "*Taboo and the Perils of Soul*" adlı kitabıyla ilgilenmediğini daha çok Altın Dal'ın diğer bölümleriyle ilgilendiğini belirtiyor. Bunun nedeni Altın Dal'ın Hint-Avrupa konularıyla ve özellikle Avrupa mitolojileriyle ilgilenmesi, tabularla ilgili kitabın ise doğal olarak Amerika ve Avustralya yerlilerinden söz ediyor olmasıdır. Oysa totem, tabu ve Amerika-Avustralya mitolojisi onun ilgi alanının dışındadır.<sup>19</sup> Zaman zaman Durkhemci teorileri savunmakla itham edilmekle birlikte Dumézil, Frazer kadar Durkheim'den yararlanmadığını ve onun "*Elementary Forms of Religious Life*" adlı çalışmasından hoşlanmadığını belirtir. Ona göre Durkheim, olguları önsel bir şemaya uydurmaya çalışmaktadır. Bu ise araştırmacının araştırma konusuna kendisinin önceden hazırladığı elbiseyi giydirmesi gibi bir şeydir. Ona göre bir araştırmacı fiili olarak deneysel bir çalışma yayımlarken nasıl olup ta yöntem üzerine bir metin üretebilir? Bu yüzden Durkheim'in *The Rules of Sociological Method* (Sosyolojik Yöntemin Kuralları) adlı çalışmasını da eleştirir.<sup>20</sup> Ona göre bu bilim değildir ve onun çalışması da ideolojiktir.<sup>21</sup> Oysa Frazer'ın kitabı Dumézil için adeta bir başucu kitabıdır. Bir karşılaşma-

---

Poetic Edda, şiirsel bir tarzda tanrılar, kahramanlar, yeryüzü, gökyüzü, gelecek dünya ve tanrıların kaderiyle ilgili mitolojileri içerir. Prose Edda ise 13. yy'da Hristiyan Snorri Sturlusen (yaklaşık olarak 1220'lerde) tarafından kompoze edilmiştir. Bu metinde de tanrıların evi Asgard ile ilgili yerli İskandinav mitolojileri (ayrıca ölümsüzlük elmalarının çalınması ve tanrı Odin'le ilgili bazı mitolojiler) anlatılır.

18 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, ss. 24-25.

19 C. Scott Littleton, "Georges Dumézil", *Encyclopedia of Religion* (2nd Edition), Lindsay Joney (ed. ), Detroit, New York: Thomson and Gale, 2005, cilt: 4, s. 2518; Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, ss. 46-47.

20 John Lechte, *Fifty Key Contemporary Thinkers: From Structuralism to Postmodernity*, Florence: Routledge, 1994, s. 57.

21 Ali Akay, "Bir Bilim Sanatçısı İstanbul'daydı", s. 13.

larında ona Kafkas dilleri hakkında sorular sorar fakat Frazer Kafkas dilleriyle ilgilenmediğini söyler.<sup>22</sup>

Dumézil'in Frazer'a ilgisinin bir diğer ve önemli nedeni 19. yy Müller'le başlayan ve sonrasında bittiğine, o devrin kapandığına inanılan mukayeseli mitoloji araştırmalarını sürdürmektir. Mitolojinin yanı sıra dil ve ideolojilerle ilgilenmesinin bunları özellikle dil ve mitolojiyi birbirine bağlı yapılar ya da kendi tabiriyle "ikiz kardeşler" olarak görmesidir. Ona göre diğerinden bağımsız olarak birini anlamak mümkün değildir.<sup>23</sup>

Max Müller'in 1856'da kaleme aldığı "Essays On Comparative Mythology" adlı çalışması büyük oranda XIX. yüzyıldaki Hind-Avrupa diller ve mukayeseli dil bilim çalışmalarının üzerine oturmaktadır. Ancak Müller'in çalışması kısa zamanda yapılan yeni çalışmalarla aşılmış ve karşılaştırmalı metodun gerilediği düşünülmüştür. Bu bağlamda Dumézil'in çabaları karşılaştırmalı mitoloji araştırmalarını yeniden canlandırma çabası olarak görülmüştür. Hem bu gelenekten geldiği için hem de dili sosyal organizasyonun sözlüğü olarak kabul ettiği için ona özel önem atfeder. Aynı zamanda dil, din, teoloji ve ideoloji gibi eski düşünce sisteminin önemli parçasıdır. Yalnız Julien Ries'in "genetik karşılaştırma metodu" olarak adlandırdığı yöntemiyle Dumézil'in ortaya çıkarmaya çalıştığı şey ne bir arketip ne de bir prototiptir. O diğer mukayesecilerden farklı olarak din ve medeniyetin sistemini ve yapılarını ortaya çıkarmaya çalışmaktadır.<sup>24</sup> Ana gövdeyi, yapıyı aradığı için de her bir parça, her bir ayrıntı onun için son derece büyük önem arzeder. O yüzden de başta yaptığı ve sonradan hata olarak nitelendirdiği gibi yüzeydeki isimsel benzerliklerle değil de derinlerdeki kavramsal yapıların benzerliğiyle ilgilenir.

Michel Foucault ve Claude Lévi-Strauss'u ciddi derece de etkileyen Dumézil'in kuşkusuz hayatı boyunca yaptığı bütün çalışmaların ana ekseninde Hint-Avrupa medeniyeti yer almaktadır. Sonradan tam bir felaketti nitelmesini yaptığı ve ancak o olmasaydı akademik hayata giriş yapamayacaktım dediği doktora tezinden itibaren mukayeseli olarak Hint-Avrupa Mitolojisi

---

22 Ali Akay, "Bir Bilim Sanatçısı İstanbul'daydı", s. 12.

23 Littleton, "Georges Dumézil", s. 2518; Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, s. 96.

24 Julien Ries, "Mukayeseli Dinler Tarihi", çev. Mehmet Aydın, *Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi (SÜİFD)*, yıl: 1996, sayı:6, ss. 21-22;

Onun bu yaklaşımlarına rağmen kimi araştırmacılar onu bir tarihçi değil dilci (linguist) olarak nitelendirirler. Bk. François Dosse, *History of Structuralism*, v. 2, Minneapolis: University of Minnesota Press, 1998, s. 232.

üzerine yoğunlaşır. Kafkas mitolojisinden İskandinav mitolojisine kadar farklı gibi gözüken çalışmaları aslında bu ana eksenini desteklemek üzere yapılmış çalışmalardır. Bu çalışmaları ile birbirinden kopuk gibi gözüken ve çoğu araştırmacı tarafından bağımsız olarak ele alınan mitlerin bütünlüğünü ortaya koyar. Bunu şöyle ifade eder: “Bir dinin, zihninin herhangi bir etkinliği gibi bir birlik oluşturduğu düşüncesinden, patolojik durumlar dışında bir mitolojinin, bir kodun, bir stratejinin genel olarak tutarlı olmaları gerektiği, bir başka deyişle unsurların en azından temelde düzenlenmeleri gerektiği düşüncesinden hareket ettim. ... Benim Hint-Avrupalılarda en eski mirasçılarında kalmış, kaydedilmiş olan unsurların karşılaştırılması yoluyla ortaya çıkarmaya, görmeye çalıştığım bu tür bütünlülerdir.”<sup>25</sup>

Bu düşünceleri dolayısıyla Dumézil, Lévi-Strauss’la birlikte karşılaştırmalı yapısalci yöntemin ilk savunucularından biri olarak hatta ilk kuramcısı olarak kabul edilir. İlk kuramcılığın kendisi için haksız bir unvan olduğunu düşünür. Aslında o, öncelikle “sistem” terimini kullanır. Victor Goldschmidt’in kendisine yönelttiği “Sistem, bilinci, iradeyi, hesabı, kitabı kapsar. ... oysa bir toplumun mitsel zenginliği bu toplumun her bireyi için iradesinin bağımsız bir verisidir; dolayısıyla yapı sözcüğünü kullanmak daha doğru olur.” şeklindeki eleştirisine tam olarak katılmamakla birlikte “yapı”yı kullanmayı tercih eder. Dumézil’e göre Yunanca’da “sistem”in ifade ettiği şey Latince’de “yapı” ile ifade edilir ve dolayısıyla aslında iki kelime de eş anlamlıdır. Ancak yine de eleştiriyi kabul eder ve “yapı”yı kullanmaya başlar ve bir anda yapısalcılığın ilk kuramcılarından biri olarak nitelenir.<sup>26</sup> Ama o, çoğu zaman mütevazı bir şekilde kendisini karşılaştırmacı olarak nitelemeyi tercih eder. Karşılaştırmalı mitoloji alanında yaptığı çalışmalar aynı zamanda din fenomenolojisinin gelişmesine katkıda bulunmuştur.<sup>27</sup>

Hint-Avrupa uygarlığı konusunda yaptığı çalışmalar 1938’de ona asıl ününü kazandıran tespitiyle meyvesini verir. Dumézil, Hint-Avrupa uygar-

---

25 Eribon, *Georges Dumézil’le Konuşmalar*, s. 96.

26 Eribon, *Georges Dumézil’le Konuşmalar*, s. 98; Yapısalcılığıyla ilgili yorumlar için bk. N. J. Allen, “Hinduism, Structuralism and Dumézil”, E. C. Polomé (ed), *Miscellanea INDO-Europea: Journal of INDO-European Studies Monograph Series No. 33*, Washington: Institute for the study of Man, November 1999, ss. 241-260.

27 F. A. Isambert, “Din Fenomenolojisi II”, çev. Zeki Özcan, *Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi*, cilt: 4, sayı: 4, 1992, s. 367.

lıklarının değişmez üçlü bir sisteme dayandıklarını öne sürer.<sup>28</sup> *Egemenlik, savaş ve üretim*.<sup>29</sup> Bu bağlamda Klasik Hint-Avrupa ideolojilerinin üçlü temel bir prensip doğrultusunda oluştuğu söylenilebilir: 1) Kozmik ya da yargısal düzenin sürdürülmesi; 2) Fiziksel gücün kullanılması; 3) Fiziksel iyiliğin/refahın artırılması. Bu prensipsel formlardan her biri Dumézil'in fonksiyon olarak adlandırdığı şey için bir temeldir: yani hem ideolojik prensipleri hem de birçok antik Hint-Avrupa sosyal ve doğaüstü sistemlerdeki çok sayıdaki farklı tezahürlerini içeren kompleks bir bütündür.<sup>30</sup> Hind toplumsal düzeni içerisinde üçlü yapıyı oluşturan unsurlar *Brahmanalar* (din adamları), *Kshatriya* (savaşçılar) ve *Vaisya-Sudra* (tüccarlar/üreticiler)'dir.<sup>31</sup> Tanrısal âlemde birinci fonksiyona karşılık gelen kozmik alanla ilgili olan "Varuna figürü" ve insanlar arasındaki yargısal ilişkilerin idamesiyle ilgilenen "Mitra figürü"dür. Bu ikili, tıpkı sosyal hiyerarşik düzenin en tepesinde oturan rahipler gibi doğaüstü sistemin en tepesinde otururlar. Roma'da Jüpiter ve Dius Fidius; Antik İskandinav'da Odib ve Tyr bu ikili egemenliği sembolize ederler.<sup>32</sup> Genel olarak ise Roma mitlerinde üç işlev Jüpiter (ruhban sınıfını temsil eder), Mars (savaş temsil eder) ve Quirinus (tarım ya da üretkenliği temsil eder). Hindistan'da Veda dininde bu üç işlev Mitra-Varuna, Indra ve Nâsatyâ tarafından temsil edilir. Yine bu üç işlev, İskandinav mitlerinde Odin, Thorr ve Freyr olarak görülür. Alman mitolojisinde bunların karşılığı Thorr, Wodan ve Fricco'dur.<sup>33</sup>

Dumézil bu üç işleve evrensel olmayan ya da genel olmayan dördüncü bir unsur daha ekler. Bu unsur, temel eril grubun yakını ya da akrabası olan kadın(ya da gelin)dır. Örneğin Hinduizm'deki Sarasvati, İskandinav mitoloji-

---

28 Dumézil'in üçlü işlev teorisiyle ilgili bk. Emily B. Lyle, "Dumézil's Three Functions and Indo-European Cosmic Structure", *History of Religions*, Vol. 22, No. 1. (Aug. , 1982), ss. 25-44.

29 Lechte, *Fifty Key Contemporary Thinkers: From Structuralism to Postmodernity*, s. 54.

30 C. Scott Littleton, "Introduction", *Gods of the Ancient Northmen*, Georges Dumézil, Berkeley: University of California Press, 1973, s. xi.

31 John Milbank, "Sacred Triads: Augustine and The Indo-European Soul", *Modern Theology*, v. 13, no:4, October 1997, s. 452.

32 C. Scott Littleton, "Introduction", *Gods of the Ancient Northmen*, Georges Dumézil, Berkeley: University of California Press, 1973, s. xi.

33 Lechte, *Fifty Key Contemporary Thinkers: From Structuralism to Postmodernity*, s. 55-56.

sindeki tanrıça Freya.<sup>34</sup> Hind-Avrupa mitolojisindeki eriller üçlüsüne bağlı tek bir tanrıça<sup>35</sup> figürü ve üç asli unsurun yanında yer alan dördüncü yardımcı ya da tamamlayıcı dişi öge Hristiyanlık açısından da düşünülebilir mi? Dumézil, hem tanrılar panteonu içerisinde hem de insanların sosyal yaşamında üçlü bir sistematikten söz eder. Hristiyanlık açısından bakıldığında Baba, Oğul ve Kutsal Ruh şeklindeki teslisin üçlü unsuru onun sistematigiyle tam olarak uyumlu gözükmemektedir. Ancak yine de Tanrı'nın saç ayağı şeklinde üçlü tasavvuru ve bu üçlünün eril olmaları Meryem'in ise adeta teslisin dördüncü unsuru olarak yapıya dahil olması Dumézil'in sistemini çağrıştırmaktadır. Yine Kilise-Krallar, Şövalyeler (Haçlılar vd. ) ve köylüler şeklindeki üçlü bir sınıf sisteminden Ortaçağ Hristiyan dünyası için söz etmek mümkündür.

Bütün bunlarla birlikte Dumézil üç işlevin hayatın her alanıyla ilgili olduğunu düşünür. Farklı açılımlarla birçok yere uygulamak mümkündür. Nitekim Académie Française seçildikten sonra Cumhurbaşkanı'na takdimi sırasındaki bir anısını aktarır. Cumhurbaşkanı Dumézil'e ne yaptığını sorar ve o da üç işlevle ilgili düşünceleri anlatır. Cumhurbaşkanı bir müddet sonra onu durdurur ve "Yahu siz benim yönetim biçimimi anlatıyorsunuz." der. Dumézil'in cevabı bu uyum kadar anlamlıdır: "Evet ama siz ondan dünyayı açıklayan bir sonuç çıkarmıyorsunuz. " Bu şunu göstermektedir ki üç işlevi her yerde görmek ve uygulamak mümkün ancak onun asıl kastı buradan bir dünya tasavvurunun çıkarılıp çıkarılmamasıdır. Dumézil, her şeye rağmen üç işlevinin toplumlar varoldukça etkinliğini sürdüreceğini düşünmekle birlikte tarihin bütün dönemlerinde geçerli evrensel bir kural olmadığının da farkındadır. İki dünya savaşından sonra modern dünyadaki hızlı gelişmeler, teknolojik ilerlemeler üç işlevi insan deneyiminin bütünü için düşünmeye olanak vermemektedir. Ona göre günümüzle on sekizinci yüzyıl arasındaki fark on sekizinci yüzyıla Hind-Avrupalılar arasındaki farktan daha fazladır.<sup>36</sup> Dumézil'in kendi keşfinin günümüzde geçerliliğine dair yaptığı tespitlerin benzerleri bazı bilim adamları da yapmaktadır. Onlara göre üç işlev artık

---

34 Littleton, "Introduction", s. xii.

35 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, s. 149.

36 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, s. 150-151; "Üç işlev" uyandırdığı geniş ilgiye karşın kimi çevrelerce ciddi şekilde eleştirilmiştir. Eleştiriler için bk. Milbank, "Sacred Triads", ss. 453-457.

iletişim ve endüstriyel devrimin modern küreselleştirici güçleri tarafından devre dışı bırakılmıştır.<sup>37</sup>

### Türkiye'deki Kafkasya

Ondokuzuncu yüzyılda karşılaştırmalı dilbilgisiyle karşılaştırmalı mitolojinin aynı zamanda ikiz olarak doğduğuna inanan Dumézil, Türkiye'de bulunduğu süre içinde büyük oranda dil ve etnik ağırlıklı çalışmalar yapar. Türkiye'ye geldiğinde Hind-Avrupa çalışmalarını sürdürmekte zorlanır. Zira kütüphane sıkıntısı vardır ve üniversite Türkiye için oldukça yenidir. Fransa'da alıştığı koşulları bulmakta güçlük çeker. Lakin daha sonra İsveç'e gittiğinde Türkiye'de olmak her bakımdan rahattım diyecek kadar da buraya alışır. Hind-Avrupa çalışmalarından uzaklaşmak istemeyen Dumézil, Türkiye'ye geldiğinde Hint-Avrupa araştırmalarında önemli bir kilometre taşı olduğunu çalışmalarına katkı sağlayacağını düşündüğu Osetleri arar.

1930'da *Journal Asiatique*'de yayınlanan bir yazı dolayısıyla onlarla yakından ilgilenmeye başlamakla birlikte asıl ilgisi 1926'larda başlar. 1926 yazında gittiği Dođu Dilleri Okulu'nda çok sayıda Oset dergisi görür. Dergilerde bir kısım Nart destanları da anlatılmaktadır. Hint-Avrupa mitleriyle benzerlik gösteren Nart destanları özellikle ilgisini çeker. Bir Kafkas halkı olan Osetler, Dumézil'e göre diğer Kafkas halklarından farklı olup, kesinlikle bir Hint-Avrupa kavmi olan İskitlerin soyundan gelmektedir. Onun için Osetler inşa etmeye çalıştığı yapının temel taşlarından biridir. Roma'yı aydınlatan bilinmeyen bir Kafkas halkı olarak nitelendirir onları. *Mythe et épopée*'nin birinci cildinde üç bölüm yer almaktadır: Mahabbarata Üstüne, Roma Üstüne ve Osetler Üstüne.

1926 yaz tatilinden dönüşte İstanbul'da Osetleri aramaya başlar. Çar orduları Kafkasya'yı işgal ettiğinde Osmanlı İmparatorluğuna göç etmek zorunda bırakılan Osetlerin bir kısmını bulabileceğini düşünecektir. Oysa Türkiye'ye göç eden Osetlerin sayısı çok azdır ve onlarda İstanbul dışındadırlar. Bu yüzden uzun süre tek bir Oset bulamaz ama Çerkesler ve Ubıhları keşfeder. Bir süreliğine Hint-Avrupa araştırmalarını askıya alıp özel olarak bu konularla ilgilenmeye başlar. İlk kez 1927'de karşılaştığı Çerkeslerle dostluğunu ilerletir ve 1929, 1930 ve 1931'de Çerkes köylerine ziyaretlerde bulu-

---

37 Donald R. Kelley, *Frontiers of History: Historical Inquiry in the Twentieth Century*, New Haven: Yale University Press, 2006, s. 184.

nur, İstanbul'da yaşayan Çerkeslerle tanışıp, görüşür.<sup>38</sup> Bu ziyaretlerinde aradığı şey öncelikle Nart destanının Adigece versiyonudur. Elde ettiği ilk dokümanları *Legendes sur les Nartes suivies de cinq notes mythologiques*, adıyla 1930'da Paris'te yayınlar. Bu çalışmasının bir sonraki versiyonu *Kahramanların Hikayeleri (Le livre des Héros)*<sup>39</sup> adıyla 1965'de Unesco'nun dünya literatür ve folklorunun şaheserleri serisinde yayınlanır. Dumézil, Adige, Kabarday, Ubıh, İnguş ve Çerkesler folklor, mitoloji ve gelenekleri üzerine çoğunlukla Türkiye kaynaklı olarak yaptığı çalışmaları *Journal Asiatique*, [1955:1-47, 439-59; 1963:1-19]; *Anthropos*, [54 (1959):99-128, 149-70; 55 (1960):431-62; 56 (1961):269-96]; *Orientalia Suecana*, [1962:41-80] gibi dergilerde yayınlar. Son derece önem verdiği Nart destanlarının öncelikle Oset versiyonunun peşindeyken araştırmaları Nart destanlarının farklı versiyonlarını da dikkate almak zorunda bırakır ve uzun yıllar devam eden araştırmaları destanları bütün yönleriyle ortaya çıkarmasını sağlar. Zira Nart destanlarının bütün Kafkas dillerindeki versiyonları dikkate alınmadan tam olarak değerlendirmek imkânsızdır. Bunun fakında olan Dumézil, hiçbirini önemsiz olarak addetmeksizin bütün farklı anlatımlarla ilgilenir. Ayrıca onun bu çalışmalarının yanı sıra *Loku* (1948) and *Mytheet épopée* (1968) adlı çalışmalarının Rusya'da da Kafkas araştırmalarının gelişmesi üzerine etkili olduğu söylenilmelidir.<sup>40</sup>

1929'da Caucasia adlı bir Almanca dergide Adolf Dirr imzalı Ubıhça üzerine yazılmış bir makale okur. "Ölmekte olan bir dil" olarak nitelenen ve Çerkes ve Abhazçayla birlikte Güneybatı Kafkas dilleri grubunun bir üyesi olan Ubıh diliyle özel olarak ilgilenmeyi düşünür. Bu konuda kendisini sorumlu hisseden Dumézil öncelikle Dirr'in savaş nedeniyle yarım bırakmak zorunda olduğu araştırmalarını tamamlamak. Onun Türkiye'de Ubıhların köyü olarak anlattığı Sapanca yakınlarındaki köye gider ve Ubıhça konuşan insanlarla tanışır. İlk araştırmalarını Ubıh dili tanımlaması olarak yayınlar.

---

38 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, ss. 49-51; Dumézil'in ziyaret ettiği köylerden bir kısmı Sapanca civarındaki Kırkpınar ve Yanık köyleriyle İzmit civarındaki Uzuntala ve Adliye köyleridir. Bk. Alexandre Toumarkine, "Dumézil'in Türkiye'deki Kafkasya Çalışmaları", *Toplumsal Tarih*, sayı: 186, Haziran 2009, s. 39.

39 Bu çalışmanın Türkçe çevirisi Dumézil, *Kahramanların Destanları "Nartlar" (Oset-Nart Destanları)*, çev. Aysel Çeviker, Ankara: Kaf-DAV Yay. , 2007.

40 Alla Alieva, "Caucasian Epics: Textualist Principles in Publishing", *Oral Tradition*, 11/1 (1996), ss. 157-158.

Dirr'in çalışmasının bir adım önüne geçmekten mutludur ancak ondan daha fazla bu dili özümlediğini düşünmemektedir. Zira Ubıhça fonetik sistemi çok karmaşık bir dildir. 82 ünsüz harfiyle dünyanın en fazla ünsüzü bulunan dillerdendir.<sup>41</sup> Dumézil, Dirr'in ziyaret ettiği köylere gider ve onun çalışmasının bir adım önüne geçerek daha iyi bir şekilde Ubıhça'nın tasvirini yaparak *Ubıhların Dili* (La Langue des Oubykhs)<sup>42</sup>, adıyla yayınlar.

1932'de üç Kafkas dili Abhazca, Adigece ve Ubıhça üzerinde *Kafkas Dilleri Üzerine Mukayeseli İncelemeler* mukayeseli bir inceleme yayınlar. Daha sonra da Kuzey Kafkas dillerinin mukayeseli dilbilgisine giriş ve Lazcayla Gürcüceyi de kapsayan *Kafkas Dillerinde Fiil Üzerine Mukayeseli Araştırmalar* adlı çalışmalarını yayınlar.<sup>43</sup> 1933 yılında *Le Journal Asiatique*'de Avarca'dan iki tercüme yazısı ve Dağıstan'da yayınlanan kitapların özetlerini yayınlar. Dumézil Avarcayı da Türkiye'de kaldığı sırada 1931 yılı Ocak – Mayıs ayları arasında Dağıstanlı bir göçmen olan Yahya Bey'den öğrenir.<sup>44</sup>

Dumézil Türkiye'deki görevi sona erdiğinde Ekim 1931'de İsveç, Uppsala'ya Fransızca okutmanı olarak gider. 1933 Temmuz'una kadar orada görev yapar. Böylelikle Türkiye'de ara verdiği Hint-Avrupa araştırmalarına yeniden başlama fırsatı bulur ve burada da özellikle İskandinav araştırmalarına yoğunlaşır. 1933'te Fransa'ya döner ve Ecole des Hautes Etudes'ün din seksiyonuna atanır. Önce Sylvain Lévi'nin girişimiyle oluşturulan "karşılaştırmalı mitoloji" araştırma müdürlüğüne getirilir. Daha sonra bu ad değiştirilerek Hint-Avrupa Araştırmaları olur. 1935'e kadar geçici olarak burada gö-

---

41 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, s. 52.

42 A. Sumru Özsoy, "Georges Dumézil ve Kafkas Dilleri Çalışmaları", *Belkis Halim Vassaf'ın Defterinden Dumézil'in Sosyoloji Ders Notları*, Haz. Gündüz Vassaf, İstanbul: Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi, 2008, s. 27. Çalışmanın tam künyesi: Georges Dumézil, "La Langue des Oubykhs" Collection de la Société de Linguistique de Paris, vol. XXXV, Champion, 1931.

43 Toumarkine, "Dumézil'in Türkiye'deki Kafkasya Çalışmaları", s. 35. Çalışmalarının künyeleri: Georges Dumézil, *Etudes comparatives sur les langues caucasiennes du Nord-Quest (morphologie)* Adrien Maisonneuve, Paris, 1932; Georges Dumézil, *Introduction a la grammaire comparée des langues caucasiennes du Nord*, Paris, Honoré, Champion, 1933; Georges Dumézil, *Les recherches comparatives sur le verbe caucasien, vol. I Les suffixes du temps dans les langues caucasiennes et vol. II, Les éléments préradicaux du verbe autres que les préverbes et les indices de personnes ou de classes*, Paris, Honoré, Champion, 1933.

44 Toumarkine, "Dumézil'in Türkiye'deki Kafkasya Çalışmaları", s. 35.

rev yapar ve kadroya geçme girişimi bilinmedik sebeplerle engellenir. Araya giren Pierre Gaxotte gibi kişiler atamanın yapılmasını sağlarlar ve 1939'a kadar burada ders verir.<sup>45</sup>

Dumézil'in 1937 yılında aslen Batumlu olup Arhavi'de büyümüş olan Niyazi Ban(oğlu)'ndan istifade ederek Laz kültürüne ilişkin metinleri derler. Bu derlemede masal ve hikâyelerin yanı sıra evlilik, hastalık ve ölüme ilişkin merasim ve adetlerin yanı sıra kadın ve erkeklerin özel yöresel giysilerinin özelliklerini anlattığı çalışması *Contes Lazes*, adıyla (Paris: Institut d'ethnologie, 1937) yayınlanır. Buların dışında Lazlar ve Hemşinliler üzerine çalışmalar yapar. Hopa Lazcası, Ardeşen Lazcası adlı çalışmalar yayınlar. Toumarkine Lazlara ilişkin yaptığı çalışmaların Çerkeslerle ilgili olanların önem derecesine ulaşamadılar değerlendirmesinde bulunur. Nitekim Japon dilbilimci Kojima Goisi'de onun Lazca hakkındaki çalışmalarını yapıldığı dönem açısından iyi olmakla birlikte yetersiz olduğunu her şeyin net olarak ortaya koymaktan uzak olduğunu söyler.<sup>46</sup>

Dumézil Paris'e döndükten sonra da Kafkaslara olan ilgisini sürdürür. Paris'te siyasi sığınmacı olarak ikamet eden Kuzey Kafkasya Dağlılar Cumhuriyeti'nin (Mart 1917-Ocak 1920) eski kadrolarından küçük bir grupta temasa geçer. Bu cumhuriyetin meclisinin eski başkanlarından olan Hasan Giray Jabagi ile birlikte çalışmaları başlar ve 1935'te İnguş halk metinleri üzerine *Textes populaires ingouches (Popüler İnguş Metinleri)*, adlı ortak çalışmayı yayınlar. Yine grup içerisindeki Aytek Namitok ile özel dostluk kurar. Onunla özel olarak görüşerek Adigececeğini ilerletir ve *Fables de Tsey İbrahim (tcherkesse occidental), (Tsey İbrahim'in Masalları)* adıyla daha önce Rusya'da Adigece yayınlanan masalların şerhli bir çevirisini 1938'de Paris'te yayınlar.<sup>47</sup> Namitok, 1949'da yılında Türkiye'ye gelir. Sonrasında birliktelikleri devam eder ve 1955'te *Journal Asiatique*'nin iki sayısında Ubıhça Hikaye-

---

45 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, s. 53.

46 Röportaj: İsmail Hakkı Bucaklısı, "Japon Dil Bilimcisinin Laz Dili Üzerine İnceleme ve Gözlemleri" <http://istanbul.indymedia.org/news/2005/10/73214.php> [14. 09. 2007]; Yine de onun Lazlar ve Hemşinliler üzerine yaptığı çalışmaların kimileri için esin kaynağı olduğu da unutulmamalıdır. Örneğin bk. Bert Vaux, "Hemshinli: The Forgotten Black Sea Armenians", <http://panterfle.uwn.edu/vaux/www/hamshen.pdf> (20. 11. 2009).

47 Toumarkine, "Dumézil'in Türkiye'deki Kafkasya Çalışmaları", s. 36; Alieva, "Caucasian Epics: Textualist Principles in Publishing", s. 161.

ler (recits oubykhs) yayınlanır. Namitok aynı zamanda Ubihça üzerine yaptığı çalışmalara katkıda bulunmuş ve bu dili konuşan insanlarla tanışmasında yardımcı olmuştur.<sup>48</sup> Böylelikle 1934'deki Ubihça üzerine yayınladığı çalışmaları daha da geliştirme fırsatı bulur.

1960-1967 yılları arasında Anadolu'daki Kafkas halklarının kaybolmaya yüz tutan dil, kültür ve folklorunun kayda geçmesi açısından son derece önemli olan *Documents anatoliens sur les langues et les traditions du Caucase* (Kafkasya Dilleri ve Gelenekleri Üstüne Anadolu Belgeleri) adlı beş kitap yayınlar.

Ubihça'yla ilgili çalışmaları yaparken Tevfik Esenç'le tanışır ve bu dil için eşsiz bir kaynak bulduğunu düşünür. Bu dönemde asistanlığını yapan Georges Charachidze'yle birlikte Tevfik Esenç'in birikiminden istifade etmeye başlarlar. Dedesi tarafından yetiştirilen Tevfik Bey'in diğer Kafkas dillerine olan vukufiyeti son derece azdır ancak Ubihça'sı diğer Ubihça konuşanlarda hiç olmadığı kadar mükemmeldir. Zaten diğerleri de yaşlı insanlardır ve birer birer vefat ederler. Bu yüzden Dumézil bu kaynağının öneminin farkındadır ve onunla gerek Türkiye'de gerekse 1962'den itibaren Fransa'da çalışır. Yaptığı çalışmaların bir kısmının altına ortak imza atacak ve Tevfik Esenç isminin de dünya literatürüne girmesini sağlayacaktır. 1992'de Ubihça'yı konuşan son kişi olan Tevfik Esenç'in ölmesiyle Ubihça'da resmen ölmüş oldu.<sup>49</sup> 540'ı aşkın çalışmaya imza atan Dumézil için Ubihça'nın yeri özeldir ve yaklaşık kırk kadar çalışması bu dille ilgilidir.<sup>50</sup>

Görüldüğü üzere Türkiye geldikten sonraki hadiseler hiç de düşündüğü gibi gelişmez ve Türkiye ona bambaşka bir dünyanın kapılarını açar. Bu yeni dünya Kafkasya ya da daha doğru bir ifadeyle Türkiye'deki Kafkasya'dır. Yukarıda da ifade edildiği gibi Türkiye'den gittikten sonra da bu dünyayla irtibatın koparmaz. 1972'ye kadar hemen hemen her yaz Türkiye'ye gelir ve bazen uzun süreler kalır. Bazen de Tevfik Esenç örneğinde olduğu gibi kaynak kişilerden istifade eder ve kendisi gelemediği zamanlarda onları Fransa'ya davet eder. Bunların dışında Fransa diasporasında bulunan Kafkas

---

48 Toumarkine, "Dumézil'in Türkiye'deki Kafkasya Çalışmaları", ss. 36-37; Özsoy, "Georges Dumézil ve Kafkas Dilleri Çalışmaları", s. 30.

49 *Revue des Études Georgiennes et Caucasiennes* dergisinin 1991-92 (No 6-7) sayısı Tevfik Esenç'e adanmıştır.

50 Özsoy, "Georges Dumézil ve Kafkas Dilleri Çalışmaları", s. 32.

kökenli insanlardan da Aytek Namitok örneğinde olduğu gibi istifade eder. Bu bağlamda bir diğer kaynak kişisi de Kube Şaban'dır. 1956 yılında Paris'te bulunan ve Sorbonne'de Adige dil, folklor ve edebiyatı üzerine dersler veren Şaban da, Dumézil'in araştırmalarına ciddi katkılar sağlar.

Türkçe'ye iyi dercede vakıf olan Dumézil'in hayatındaki önemli keşiflerinden birisi de Keçuva diline ilişkin tezidir. 1952'de Keçuva dilini öğrenmek amacıyla Peru And dağlarındaki Cuzco'ya gider. Altı ay kaldığı Peru'da kısa bir sürede bu dili öğrenir lakin bu dilin Türkçe'yle şaşırtıcı derecede benzeştiğini keşfeder. Bu konuda Türkologlar beni onaylamadılar ama "bu benim işlediğim zararsız suçlardan biridir: Türkçe ve Keçuva dili arasındaki yakınlık."<sup>51</sup> der. Bu konudaki ısrarını hayatı boyunca sürdüren Dumézil, "ben oynadım ve kağıtlarım masada. Tezlerim ve sonucun kabul edilir olup olmadığını söylemek dilbilimcilere düşer."<sup>52</sup> İnkaların dili olarak kabul edilen bu dilin Türkçe kökenli bir dil olduğunu, Amerika kıtasının Asya'yla çok yakın olduğu dönemlerde kuzeyden Amerika'ya gelen kavimlerin bu dili kullandığını öne sürer.

### **Türkçe'deki Çalışmaları**

Türkiye'de bulunduğu yıllarda ilgilendiği tek konunun Kafkaslar olduğunu söylemek onun Türkçe akademik dergilerde çıkan yazılarına haksızlık olur. İstanbul Darülfünun İlahiyat Fakültesi ve Edebiyat Fakültesi'nde görev yaptığı yıllarda Dumézil'in *Darülfünun İlahiyat Fakültesi Mecmuası*'nda ve *Türk Antropoloji Mecmuası*'nda yazıları yayınlanır. Cumhuriyetin ilk akademik dergileri olarak kabul edilebilecek olan bu dergilerden Antropoloji Mecmuası Fransızca ve Türkçe olarak çift dilli olarak yayınlanmaktadır. 1926 – 1928 yılları arasında bu dergilerde yayınlanan beş makalesi vardır:

#### *Darülfünun İlahiyat Fakültesi Mecmuasındaki Makaleleri*

- Hindu Avrupai Alemde Totemciliğin Pes Zinde Şekilleri (cilt/yıl:1 sayı: 2 İstanbul, Mart 1926, ss. 117-135).

- *Fransız Hükümeti ve 50 Seneden Beri İlahiyat*, (cilt/yıl: 2 sayı: 5, İstanbul, Haziran 1927, ss. 173-186).

---

51 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, s. 69.

52 Eribon, *Georges Dumézil'le Konuşmalar*, s. 70.

### *Türk Antropoloji Mecmuasındaki Makaleleri:*

- Vurma Altının Beynelmilel Eski Bir İsmine Dair Bir Tekrir, (Yıl:2 Sayı/No:2, Mart 1926, ss. 25-31); [Fransızcası: "Note sur un vieux nom international d'instrument frappant" s. 28-34].

- Sibirya Hikayelerinde 'Mani' Dininin Bir Tesiri", (No:6, Mart 1928, ss. 15-18); [Fransızcası: "Une survivance du manichéisme dans le folklore sibérien" ss. 15-18].

- Bazı Esassız Katliamlara Dair, (Yıl:3 Sayı/No:4, Mart 1927, ss. 39-47); [Fransızcası: "De quelques faux massacres" ss. 39-47].

Klasik İslam ulemasının tepkisini çekmemek için İslam'dan ve hatta Hristiyanlık ve Yahudilikten söz etmemesine karşın *Türk Antropoloji Mecmuasındaki* yazılarından dolayı Ermeni tezlerini savunanlar tarafından ciddi şekilde eleştirilir.

Dumézil'in *Türk Antropoloji Mecmuası*'ndaki "Bazı Esassız Katliamlara Dair" (De quelques faux massacres) adlı makalesinin 1915 yılında gerçekleştiği iddia edilen Ermeni soykırımını iddialarını asılsız çıkarmak ve bu konuda Türklerin tezlerini desteklemek üzere yazdığı iddia edilmiştir. Bu makalesinde Dumézil öncelikle Limni Adası Plaj (Pélasge) kadınlarının babaları, oğulları ve eşlerine karı yaptıkları katliamları ele almakta daha sonrada farklı kültürlerde varolan katliam öykülerini irdelemekte ve bunların tarihsel vakalara tekabül etmediği üzerinde durmaktadır. Bu yüzden de yazının başlığı "asılsız katliamlar" ifadesini taşımaktadır. Ancak gerek bu makalesini gerekse bunun dışında Türkiye'de bulunduğu sürede kaleme aldığı bazı makalelerini milliyetçi/ırkçı olarak tanımlanan<sup>53</sup> Türk Antropoloji Mecmuasında yayınlamış olması suçlanmasının önemli bir nedeni olarak görülebilir. Amerikalı araştırmacı Bruce Lincoln, bu makaleyi İstanbul'daki dostlarının lehine yazdığını ve Ermeni katliamını unutturma çabasında olarak "dünyada o kadar çok otantik kıyım yapıldı ki, bunları uyutmak sadece birer mit olarak anlaşıl-

---

53 Türkçü Antropoloji Mecmuasının ırkçılığı üzerine yapılmış bir tez bulunmaktadır. Bk. Nazan Maksudyan, *Türklüğü Ölçmek, Bilimkurgusal Antropoloji ve Türk Milliyetçiliğinin İrkçi Çehresi 1925-1939*, İstanbul: Metis Yayınları, 2005. Ayrıca tez hakkındaki tartışmalar ve karşıt görüşler için de bk. Ayhan Aktar, "Kemalistlerin ırkçılığı meselesi" *Radikal Kitap*, 15. 07. 2005; Umut Özkırımlı, "Maksudyan'da yeni bir şey yok" *Radikal Kitap*, 05. 3. 2005,

labilen kıyımların insanlık kurgularının barışçıl hazinesine koymaktan”<sup>54</sup> geçebileceği ifadesini yazdığını iddia eder. Eribon’a göre bu cümleyi yazarken Dumézil, muhtemelen I. Dünya Savaşı katliamlarını düşünmekteydi.<sup>55</sup> “Gizli bir kararla Ermenilerin soykırımı için ahlak dünyasının izlerini ortadan kaldırmak üzere Türk işverenini memnun etmek yönünde çabalar içine girdi. ” diyen Ugo Bianchi de Dumézil’in Türk davası konusunda yardım etmeleri için Avrupaları ikna etmeye çalıştığı konusunda Türkleri iknaya çalıştığını ifade eder.<sup>56</sup> Özeldē bu konuda Dumézil ne düşünüyordu bunu bilmiyoruz. Ama Türklere ve Türkiye’ye olan sevgisi bilinen bir gerçek. Yine kendisini bu ülkede mutlu ve huzurlu hissettiğini ifade etmekten geri durmaz. Bu tarz söylemlerinin ve ırkçı olarak kabul edilen hatta bu konuda üzerine tezler yapılan bir dergide yazmış olması da şimşekleri üzerine çekmesi için yeterli neden olarak görülebilir.

Dumézil, Türkiye dışında yaptığı bir çalışma nedeniyle de benzer bir durumla karşılaşır. 1939’da yayınlanan “Mythes et Dieux des Germains” (Germen Mitleri ve Tanrıları) adlı çalışmasından ötürü de Nazilere destek vermekle itham edilmiştir. Blandine Barret-Krigel, Daniel Lindenberg ve Carlo Ginzburg’un 1990 ve 1991 yıllarında yazdıkları makalelerinde onun 1939’da yayınlanan bu çalışmasını II. Dünya Savaşı sonrasında kütüphanelerden toplayıp sakladığını iddia etmişlerdir.<sup>57</sup> Türk Antropoloji Mecmuasındaki makalesinde Ermeni sorununa ilişkin tek bir cümle kurmamasına karşın bu kitapta Alman gençlerinin toplantılarını, gruplaşmalarını ve çeteleşmelerini, kardeşlik birlikteliklerini ve fütüvvet teşkilatlarını konu alarak Hitler gençliğinin bunlarla benzerliği üzerinde durmuştur. Dumézil’in Nazilikle suçlanmasının haksızlık olduğunu savunan Eribon, bu ithamlara cevap olarak

---

54 Bu ifade Türkçe metinde “Kainat hakiki birçok mukâtelelere vâkıf olduğundan, ancak esâtîrî masallar gibi telakki edilebilen bu gibi katliamların, hurâfât-ı beşeriyenin sakin ve zengin hazinesinde bırakılması pek doğru ve musîb olur. ” şeklinde yer almaktadır. Geroges Dumézil, “Bazı Esassız Katliamlara Dair” *Türk Antropoloji Mecmuası*, yıl: 3 sayı: 4 Mart 1927, s. 47.

55 Ali Akay, “Bir Bilim Sanatçısı İstanbul’daydı”, *Dumézil’in Sosyoloji Notları*, haz. Gündüz Vassaf, İstanbul: Boğaziçi Üniversitesi Yayınevi, 2009, ss. 20-21.

56 Ugo Bianchi, *Una vita per la storia delle religioni*, Roma 2002, ss. 10-11, “Dumézil was trying to persuade Turks that he was trying to persuade Europeans of things that would be helpful to Turkish cause. ”

57 Carlo Ginzburg, *Clues, Myths, and the Historical Method*, translated by John and Anne C. Tedeschi, Baltimore: Johns Hopkins University Press, 1989, ss. 126-145.

1992’de “Dumézil’i Yakmak mı Gerekir?” (*Faut-il brûler Dumézil?*) adlı bir kitap yazar.<sup>58</sup> Sınırlarda gezen bir araştırmacı olarak itham edilmekle birlikte Dumézil, marjinal nasyonalist hareketlerin içinde yer almadığını özellikle ifade eder.

Darülfünun İlahiyat Fakültesi Mecmuasında yazdığı ilk makalesinde Hind-Avrupa medeniyetinde totemciliği irdeler. Dumézil bu makalesinde Hind-Avrupa lisanı konuşan insanların düşüncelerine değineceğini ifade ederken kendisinin uzmanlık alanın bu saha olduğunu, dolayısıyla totem hakkındaki değerlendirmelerinin onlarla sınırlı olacağını, Hind-Avrupa ifadesiyle kastının da ırk değil dil olduğunu özellikle belirtir. Nitekim ona göre Hind-Avrupa dil grubuna dâhil çok sayıda farklı ırktan söz etmek mümkündür.<sup>59</sup>

İlahiyat Fakültesi Mecmuasındaki diğer yazısında ise Fransa’daki İlahiyat eğitimi hakkında bilgi verir. Türk Antropoloji Mecmuası’ndaki tartışmalı makalelerinde ise daha çok mitolojik tahliller yapar. Bir makalesinde vurma altının eski bir ismi üzerindeki birazda filolojik incelemelerde bulunurken bir diğerinde Sibirya’daki Türk kavimlerinin hikâyelerinde/efsanelerinde Maniheizmin izlerini arar.

Bu makalelerin dışında –görebildiğimiz kadarıyla- maalesef Türkçe’de yayınlanmış çalışması yoktur. Doğrudan kendisinin yazmadığı ve hayatta iken gözden geçirme imkânı olmayan Darülfünun’da verdiği Sosyoloji derslerinde Belkıs Halim Vassaf tarafından tutulan Sosyoloji Ders Notları adlı çalışma vardır. Kafkas mitolojisi ve dilleri üzerine, özellikle Ubihça üzerine yaptığı çalışmalarda Türkçe’ye çevrilmemiştir. Şimdilik doğrudan çevirisi yapılan iki eseri bulunmaktadır. Bunlardan birisi Ayraç Yayınları’nda *Kafkas Halkları Mitolojisi* adıyla yayınlanan Kafkas mitoloji sözlüğü olarak da nitelendirilebilecek olan eseridir.<sup>60</sup> Diğeri ise Kafkas Bilimsel Araştırma Merkezi ve Yayıncılık (KAfDav) tarafından yayınlanan *Oset –Nart Destanları* adlı çalışmasıdır.<sup>61</sup> Dumézil’le

---

58 Bu konudaki tartışma ve değerlendirmeler için bk. Akay, “Bir Bilim Sanatçısı İstanbul’daydı”, ss. 20-21.

59 Georges Dumézil, “Hindu Avrupai Alemde Totemciliğin Pes Zinde Şekilleri” *Darülfünun İlahiyat Fakültesi Mecmuası*, cilt/yıl:1 sayı: 2 İstanbul, Mart 1926, s. 117.

60 Georges Dumézil, *Kafkas Halkları Mitolojisi*, çev. Musa Yaşar Sağlam, Ankara: Ayraç Yayınları, 2000.

61 Georges Dumézil, *Kahramanların Destanları “Nartlar” (Oset-Nart Destanları)*, çev. Aysel Çeviker, Ankara: KAfDav Yay. , 2007.

ilgili Türkçe'deki bir diğer eser de Sinatle yayınları tarafından yayınlanan Didier Eribon'un 1987'de onunla yaptığı röportaj kitaptır.

## Sonuç

Sonuç olarak Türk dinler tarihi kürsüsünün ilk yıllarında İstanbul'da görev yapan Dumézil, yazdığı makalelerle de dinler tarihi çalışmalarına katkıda bulunur. Ancak siyasal tartışmaların ortasında kalmaktan da hoşlanmaz. O bir bilim adamıdır ve sadece öyle kalmak istemektedir. Ona yüklenmeye çalışılan misyondan ve bu misyondan kaynaklanabilecek tartışma ortamından kaçınır. Kısa sürede İlahiyat Fakültesinden Edebiyat Fakültesine geçmesi de bunun en önemli göstergesidir. Bu kaçış ve sonrasında İlahiyat Fakültesinin kapatılması Türk dinler tarihi çalışmalarında onun etkisini geri plana itmiştir. Yetmişli yıllara kadar sürekli Türkiye'deki Kafkas göçmenleriyle, Laz ve Gürcülerle ilgili çalışmalar yapması, sık sık Türkiye'ye gelip gitmesi de nedense Türk bilim çevrelerinin yeteri kadar ilgisini çekmemiştir. Kuşkusuz bunda Dumézil'in "anılarımı yazmayı hiç düşünmedim, bir bilim adamı yapıtlarının arkasında silinmelidir." diyebilecek kadar mütevazı ve sadece işine odaklanan yapısının etkisi olduğu söylenilebilir. Popüler olmak ya da Türk Dinler Tarihi kürsüsünün kurucusu olmak gibi bir derdi olmamıştır. Bu nedenle de geride durmayı, sonradan ilgilisi olan araştırmacıların değer vermesiyle ortaya çıkacak çalışmalar yapmayı yeğler. Oysa gerek Türkçe bilgisi, gerek Türkiye'yi ikinci vatanı olarak görmesi ve gerekse Kafkas halklarına dönük çalışmaları nedeniyle Türk dinler tarihi çalışmalarına ciddi katkılar sağlayabilirdi. Bugün ülkemizde Dumézil, yarattığı onca etki kadar tanınmamaktadır. Türkiye'de daha çok Kafkas dernekleri onun isminden saygıyla söz etmektedir. Ama onun çalışmaları tıpkı arzu ettiği gibi kütüphane raflarında ilgisini bekliyor.